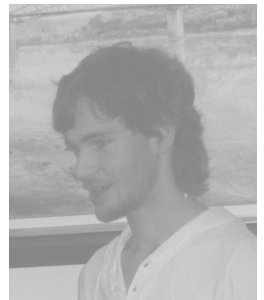


Isten nem kíváncsi rád

I.

...Aztán mivel ez a hiány sem marad megtorlatlanul, másnap délben Katit a spájz és gyomra üressége rákényszerítette, hogy emberi formát öltve lemenjen az éjjelnappaliba a Csanády sarkára. Már a készülődés elég fárasztó, hát még az út. A lépcsőház, meg az az éles fény, a város zúgása. Nem csoda, hogy észrevétlen belerúg egy körtébe, amely kigurul a gyalogátkelőre. A körtét Juci néni szórta el hazafelé menet, mert Juci néni rendkívül mohó természetű volt, és szerette a nyugalomát, így mindig mindenből sokat vett, hogy legyen. Így gyakran előfordult, hogy elszórt ezt-azt. Most például egy körtét, ami fel-dühítette a Kati nevű járókelőt, de az mégsem szentelt figyelmet a körtének, csak a dühének. A körte most a gyalogátkelőn pihen, épp a közepén, így a kocsik kerekei nem tapossák el. Kati már rég az imént vett narancslevét szopogatja a kiflis reggeli után, és folytatja a tanulást a Pszichoanalízis története vizsgájára, mikor egy figyelmetlen járókelő, a kicsi Kim épp az utcákat pásztázza, mégpedig a Radnóti nevűt keresi. Kim persze jól tájékozott volt, még azt is tudta, hogy az utcát, ahol a hostel van, egy híres magyar költőről nevezték el. Szegény Kim soha nem érte el a hostelt, egy óra múlva már combnyaktöréssel ül a Mexikói úti kórház traumatológiáján, egy hét múlva pedig már mindennél jobban gyűlöli a magyar egészségügyi ellátást és adminisztrációt, aztán hazarepül Dél-Koreába, ahol megpróbáltatásainak részletekbe menő elősorjázása után a nagypapi azt tanácsolja, hogy soha többé ne menjen Magyarországra, vagy úgy egyáltalán, Kelet-Európába. Juci néni az ablakból döbbenet nézte az utcán összecsozdult tömeget. Ilonka a szomszédból, aki most ért haza, elmesélte neki a kis kínai lány szörnyű tragédiáját, hogyan esett pofára a körte miatt, hogyan ütötték el, hogy sírt és így tovább. Ilonkának azonban be kellett sietnie, mert fél egyre beszélt meg a lányával, aki Drezdából hívja a szkájpon, így Jucika bement, és tovább váltogatta a csatornákat. Laci rendkívül feldúlt volt, mielőtt hazaérkezett, hiszen még sosem fordult elő, hogy elütött egy embert. Bár olyan profin kezelte a helyzetet, mintha rutinos volna, egyáltalán nem látszott, hogy lelki törést okozott benne ez a kellemetlen ügy. Mert Laci minden helyzetet úgy kezel, mintha profi lenne. És már Laci is kezdte elhinni magáról, hogy profi. Noha barátja, Csabi, akivel szombat dél-



utánonként teniszezni járt, már ajánlott neki egy jó nevű pszichoanalitikust, Laci elhatározta, hogy sosem fog ilyen aljas eszközökhöz folyamodni, bármilyen fura álmai legyenek is. Most is Csabit hívta fel, elég hosszú volt a dugó Rákospalotáig, volt ideje lenyugodni kicsit. Csabi azt tanácsolta, hogy az egészről ne szóljon Évának semmit. Figyelje a postát, és csak a munkahelyi telefonján fogadjon ismeretlen számokról érkező hívásokat. Laci, mint már oly sokszor, megfogadta barátja tanácsát, ami hat és fél év múlva, az Évával való válást követően, mikor Laci az alkohol rabságából nem akarja megtalálni a kiutat, megbosszulja magát, és egy örökre szóló barátságnak vet véget. Mert hiszen Csabi a felelős azért is, hogy Barbi és Barni csonka családban nőnek fel, hogy például Barbi férfiakkal létesített kapcsolatai mind a függőségen alapulnak majd, Barni pedig visszahúzódó gyerekké válva áldozatául esik az iskolai erőszaknak. Tény, hogy Csabinak tetszett az Éva, ám Éva máshogy gondolkodott, mint Csabi. A telefonhívás azonban nemcsak Laci sorsát változtatta meg, de Hajnalkáét is, aki a telefonhívás alatt épp Csabi lakásán volt, és akkor tudatosította, hogy Csabi voltaképpen sosem figyel rá, hogy valójában csak a nőstényt szereti benne, és hogy tulajdonképpen Csabi egy önelégült barom. Egy hét töprengés után szakított vele, ami nem volt könnyű, mert valamit azért mégiscsak szeretett ebben a Csabiban. Pusztán bánatában ment el két barátnőjével abba a belvárosi bárba, egyébként nem szerette az ilyen mindenahogy különbözni akaró alter helyeket. Kati is ott volt azon az éjszakán, aki sikeresen levizsgázott a pszichoanalízis történetéből, de Katit most hagyjuk. Hajnalka éjfél után tíz perccel kissé mámoros aggyal úgy döntött, felhívja Csabit, és mindent megmagyaráz. Kiment az utcára, de túl nagy volt a forgalom zaja, elsétált egy sikátor sarkáig. A hirtelen sötétől, meg a retikülben matatástól észre sem vette, hogy onnét két fazon közeleg, és azt is későn vette észre, hogy az épp meglelt telefont kikapják a kezéből, és rohanni kezdenek vele. Hajnalka nem volt egy spiritualitástól fűtött lélek, mégis isten csodájának tekintette ezt. Pedig racionális magyarázata is van a dolognak: már hogy hívhatná fel valaha is Csabit, ha a telefonszámát a telefonjával együtt ellopták. Többek között ezt is próbálták neki elmagyarázni évekkal később a kezelőorvosai, de Hajnalka akkor már tudta, hogy egy hiperintelligens lény tartja kezében ezt azt egészet, hogy egyáltalán az ő akaratából történik minden, ami megtörténik, hogy ő nem az isten, de nem is az ördög, hanem az első intelligens lélek, aki elsőként került ebbe a világba onnét fentről, és most, hogy Hajnalka tudomást szerzett a létezéséről, már a lelkét akarja. Hogy mi történt Jocóval és Tibivel? Hát ők örültek a fogásnak, a bénázó macának, és nagyon tesók voltak. Majd hétfőn eladják Márkónak, a kütyümennek, és vesznek belőle fűvet meg kaját, meg söröket. Vasárnap viszont úgy döntöttek, játszanak egy kicsit. Hajnalkának még nem sikerült leltatnia a számát, Jocó pedig kitalálta, hogy hívjanak fel valakit taláalomra. A Tihanyi Kornél névre esett a véletlen választása. Így aztán felhívták Hajnalka nagyanyjának sebészét, akinek Hajnalka nagyanyja az életét, Hajnalka pedig egy jól sikerült futó kalandot köszönhet. Kornél, ahogy az orvosok többsége, szintén paranoiás volt, pedig tudta, hogy a kellenél jobban felzaklatták a halálos fenyegetések, és az, hogy figyelik őt, pedig tudta, hogy csak egy rossz viccről lehet szó. Remegett ugyan a keze a műtőben, de nem vágott el semmit, amit nem kellene elvágni. A figyelmetlenségét viszont évekkal később sem tudta magának megbocsájtani. Nándor bácsi volt az első betege, aki meghalt. Nándor bácsit meg a kórházban ráadásul meg is szerette. Vidéki volt, egy lánya meg egy fia volt, a lányával Kornél csak egyszer találkozott, de látszott rajtuk, hogy le vannak égve. Nos, a le vannak égve csak Kornél finomkodó kifejezése volt, a helyzet az volt ugyanis, hogy konkrétan szegények voltak. Nándor bácsi halála miatt Terikének a nyugdíjából megtakarított pénzét annak temetésére kellett költenie, pedig Tominak és Anitának, az unokáinak tartogatta, Tomi érettsé-

giére, és Anita születésnapjára. Tomi, mivel nem kapott egy fillért sem, nem tudta megvenni azt a méregdrága könyvet, amiből felkészülhet a felvételire. Így nem joghallgató, hanem bölcsész lesz belőle. Amikor a lépcsőházban frissen tépi fel a borítékot a levelesládánál, és szembesül az eredménnyel, elkáromítja magát, amit hallott a háztömbben lakó Ildikó, és hallotta a lábán lógó gyerek, Lóránt, aki ettől kezdve a lehető legváratlanabb helyzetekben kezdte el ordítani, hogy akurvaistenit. Három nappal később az áldoztatás a vasárnapi misén egy ilyen legváratlanabb pillanat volt. Imre atya nem tudta kezelni a helyzetet. Ahelyett, hogy felszólította volna Ildikót, hogy hallgattassa vagy tüntesse el a gyereket, bement a sekrestyébe, és tíz percig elő sem került. A hívek bizonytalanul, egy helyben toporogtak a sorban, az orgonista meg állandóan a következő éneken töprengett. Senki nem tudja, mi történt Imre atyával a sekrestyében, de nem sokkal ezután megváltozott. Késni kezdett a miséről, a temetésen másvalaki nevét mondta a könyörgésben, a mindig sötét és csöndes parókiában éjjelente világos volt, és zene szólt. Nem tudni pontosan, hogy Lórántka sírása hogyan indította faültetésre egy héttel később Imre atyát, de hogy a két dolog között közvetlen összefüggés van, az kétségtelen. Nem is egyet, hatot ültetett rögtön, méghozzá cseresznyefát, amit később két barack és négy szilva és két alma követett. Harminc évvel később, amikor Imre atya már rég alulról szagolja az ibolyát, és várja az angyali harsonák felhangzását, Péter, a kispap úgy dönt, kivágatja a fákat, mert a helyükön játszóteret szeretne csinálni, ahol a gyerekek kedvükre játszhatnak, míg szüleik keresztény családtanácsadáson vesznek részt nála, engedjétek hozzá a gyerekeket, és nem, Péternek tényleg nem voltak övön aluli tervei, mert megrogzott idealista volt. Még. A fákat kivágta néhány ministránsa segítségével. Aztán arra gondolt, hogy kár lenne az a sok szép cseresznyefa tüzelőnek, inkább eladja valami asztalosnak, cégnek, a pénzt meg majd odaadja a rászorulóknak. A fa egy műbútorasztalos műhelyébe került, ahol szeletekre vágják. Egy nap a műbútorasztalosnál volt az egyik barátja, Kalmi, a festő. Láttá a festő a szép cseresznyefát, és dalra fakadtak benne a múzsák. Le volt nyűgözve a fa vonalaitól, színétől, és azonnal kiválasztott egyet, hogy hazavigye. Élete fő művét látta a fában. Kalmi minden nap ápolta a fát, és kereste a megfelelő vörös színt. Tesztelte, milyen lesz a fán, de nem találta meg. Már épp feladta volna, mikor rájött. A lakkozás a kulcs. Azt már rég tudta, hogy ebbe a munkába a véré is beleadja. A nedves lakkba keverte a vérét. Tökéletes lett, egyetlen, picit hibája volt, egy tökéletes görbe, de azt csak ő látta, így elégedett volt művével. Lefotózta, és feltette a netre egy aukciókkal foglalkozó oldalra. Másfél hónap múlva már Peter irodájának falát díszítette a festmény egy berlini irodaházban. Peter szenvedélyes műgyűjtő volt, még az első pasija hatására kezdett a kortárs festéssel foglalkozni. De aznap reggel, mikor nemcsak látta, de meg is nézte a festményt, sokkal fontosabb dolgok izgatták, mint a kortárs festészet. Egész éjjel nem aludt, egy tárgyalás várt rá. A ő gyógyszercégének egy másik konkurens gyógyszercéggel való fúziójáról. Az ország két legnagyobb gyógyszercege. És mindenki csak nyerhet vele. Azután már együtt fognak díktálni. Akkor kezdte a festmény vonalait figyelni. A fának nem vonalai, hanem hálózata volt. Az egymás mellett haladó vonalak a jobb vagy a bal sarok irányába tartottak. Ilyen fa nincs. Csak egészen közélről látszik, hogy a harántcsikozást a lakkban lévő csíkok adják. Ugyanúgy azok is facsíkokat meg csomókat imitálnak. Mintha két fa egymásba csúszna, de úgy, hogy mégsem egyesül. Ekkor rájött. Nem megy el a tárgyalásra, inkább elmenekül a döntés felelőssége elől. Elmegy abba a város melletti erdőbe, leül a folyónál, és ott tölti az egész napot. A szendvicse csücskét a folyóba dobta, és nézte, hogy viszi a víz. Néhány kilométer múlva egy vadkacsa lakmározott belőle. A lakmározás annyira lefoglalta, hogy nem vette észre, ahogy a fiókái messzebbre úsztak tőle a kelleténél. Erre várt csak a

ravaszhéja, a parti nyárfáról zuhanórepülésben elkapott egy kiskacsát, és már vitte is haza a fiókáinak. Ebből a fiókából származik az az ürülék is, ami Agata kocsijára esett. Agata barátjával úgy döntött, a nyáron kocsikáznak egyet Európában, a cél Wrocławból Párizs, az útvonal állandóan változik. Emiatt a csúnya fehér folt miatt nem vette észre Karol, a sofőr, Agata pasija, hogy rossz irányba térnek, így Berlin helyett Drezdában kötöttek ki. Leparkoltak, útbaigazítást kértek egy járókelőtől, egy öregasszonytól, aki Budapestről származik, mert ezt is elmesélte a parkban, míg Agata és Karol megették a szendvicset. Meg azt is, hogy tegnap volt egy magyar festő kiállításán, ahol van egy kép, amelyről azt mesélik, hogy eddig az összes tulajdonosa öngyilkos lett, például Peter Feuerbach, a híres üzletember. Agatát és Karolt azonban nem vonzotta a kortárs magyar festészet. Az evést befejezve elbúcsúztak a nénitől, és elindultak a belváros felé. Útközben betértek egy antikváriumba, ahol Karol örömujjongásban tört ki. Megvette a Brahmajala szútrát angol fordításban, mivel lengyelül még mindig nincs meg. Agata ekkor még nem tudja, hogy ennek hatására ébred fel Karolban a vágy, hogy elmenjen Tibetbe, de azt sem, hogy ez csak három év múlva valósul meg, vele viszont egy éven belül szakít. Karolt útban a hegyre egy fiatal szerzetes vezet, aki, hogy ne teljen üresen az idő, történetekkel szórakoztatja. Ő meséli a következő történetet is.

II.

Farkas Jócó nem az az ember volt, aki megijed a saját árnyékától. Zűrös életében sokat tapasztalt már. Mégis megrémült, mikor éjnek éjadján egy ismeretlen számról érkező hívás azt suttogta a fülébe: „Elkezdődött. Menekülj. Különben meghalsz.” Jócó egyik cigit a másik után szívta, mire belátta, jobb, ha megfogadja a barátnak egyáltalán nem hangzó tanácsot. Farkas Jócó az az ember volt, aki mindig jól átgondolja a dolgokat, mivel tudja, hogy a világban farkastörvények uralkodnak. Hajnalra bepakolta már legszükségesebb holmiját, és gyorsan elhagyta a lakást. Tudta, hogy most eljött a leszámolás ideje, minden gonoszítottét megtorolják. Lám, a konkurens cég röhög a markába. Jobban teszi hát, ha diszkréten elpucol, és legalább egy időre, maga mögött hagyja a várost. Úgy döntött, elhagyja az országot is, nagyanyjánál húzza meg magát, Moldavában, mármint nem az országban, hanem abban a faluban Kassa mellett, ahol csak egyszer, évekkal ezelőtt járt. Mi tagadás, félni kezdett. Tudta, hogy figyelik. Már a metrón feltűnt neki egy fekete ballonkabátos pasas, aki furcsán méregette. Miskolcra váltott jegyet, azután vett egy pogácsát, és leült a padra, és majszolni kezdte. Ekkor már tudta: többről van itt szó, mint pusztán személyes leszámolásról. Sokkal nagyobb dolgok vannak készülöben. Annyira gondolataiba mélyedt, hogy észre sem vette, leült mellé Róka Csabi, a vasalt üzletember. Farkas Jócó tüzet kért tőle, és beszélgetésbe elegyedtek. Noha erre semmi esély nem mutatkozott, kölcsönös fenntartásaikat félretéve egyetértettek abban, hogy valami nagy szörnyűség közeleg, hogy a világ sorsát sötét viharfelhők árnyékolják be. Bár Róka Csabit aggasztotta az a sejtelme, hogy Farkas Jócónak mocskos alvilági kapcsolatai lehetnek, mégis úgy gondolta, most mindennél fontosabb az összefogás. Farkas Jócó szerint az ukránok itt vannak, mindent a háttérből irányítanak, láthatatlanok, de mindenhol ott vannak az embereik. Róka Csabi a németeket hibáztatta, akik felvásárolják a nemzeti vagyont, akik agyelszívják az országot. A leányvállalata tanúsíthatja. A német tulaj fúzióra készült a konkurens céggel, a tárgyalás napján viszont holtan találták Peter Feuerbachot. Van, akik szerint öngyilkosság történt, vannak, akik gyilkosságra gyanakodnak. De Róka Csabi szerint teljesen világos, hogy a konkurens cég gondoskodott sorsá-

ról. Aznap reggel ezek a dolgok aggasztották, mert tudta, Feuerbach után ő következik. Tíz perc múlva már Miskolc irányába vonatozott Farkas Jocóval, az immár közös cél felé. Az egyik faluban egy pap szállt fel, és telepedett melléjük. Szóba elegyedtek. Bárány Imre értette Farkas Jocó és Róka Csabi kódolt nyelvét, úgy látta, megértik egymást, ugyanarról beszélnek, csak más nyelven. Csak a részletek különböznek. Például az, hogy Bárány Imre szerint a szabadkőművesek tehetnek mindenről, akik egyébként is mind zsidók. Ők azok, akik kimossák a fiatalság agyát, akik támogatják a drogkereskedelmet, a buzikat, a vadházasságot, és csúnya szavakat adva a szájukba szentségtörésekre buzdítják őket. Imre, Jocó és Csabi legtitkosabb gondolatát mondta ki, amelytől a leginkább féltek. Közéleg a végítélet. Így felesleges Imre atyának a püspökhöz rohannia, hogy megossza vele aggodalmait. Különbösen is, a püspök lehet, hogy már rég a konkurens cégnek dolgozik. Hárman mentek immár. Miskolcon még másfél órájuk volt a kassai vonat indulásáig. Tudták, hogy figyelik őket, így okosabbnak tartották, ha szétszóródnak. Farkas Jocó elindult a kauflandba, hogy elegendő ételmezt vegyen az összedobott pénzből, még forintért. Róka Csabi elindult pénzt váltani. Bárány Imre pedig zsebre tette fehér gallérját, és a pályaudvaron várakozott. Róka Csabi betért a trafikba, hogy megvegyen néhány napilapot, meg közgazdasági szaklapot. Ha őt figyelik, ő is figyelni akarta őket. Egy fickó azonban mintha mindig a sarkában lett volna, a háta mögül bámulta, milyen lapot választ. Néhány perccel később Nyúl Tomit elkapták. Valaki berángatta egy utcába, és azt akarta tudni, hogy kinek dolgozik. Nyúl Tomi azonban a bölcsészkar elvégzése óta még mindig munkanélküli volt, így nem konkrét értelmet keresett a kérdés mögött. Aztán sikerült mindent tisztázni, hogy Tomi csak a Csabi lábánál lévő filozófia és irodalom szekcióhoz szeretett volna hozzájutni, és hogy Tomi szerint sokkal általánosabb és megfoghatatlan dologról van szó, mint az ukránok, németek vagy a szabadkőművesek. Farkas Jocóval ezalatt éppen a fordítottja történt. Épp a fagyasztott pizzák között válogatott, mikor hátulról Egér Kati rontott neki egy elektrosokkolóval. Farkas Jocó az ocsúdás után nem tudta mire vélni a helyzetet, mivel, mint az kiderült, Egér Kati úgy hitte, figyelni és veszélyeztetni őt. Nagy egymásra találás volt ez. Noha Egér Kati szerint nem az ukránok, hanem a tudatalatti a felelős. Ezen sokat vitatkoztak Kassáig Nyúl Tomival. Mindketten egyetértettek abban, hogy valamiféle kódok hálózatáról, egyfajta programról lehet szó, ami mindenkiére hatással van, mindenkihez elér. Tomi felvetette a médiák agymosását, a hatalmi manipulációt, a globalizáció hierarchiáját, a hekkereket, akik belemásznak a mail-fiókunkba, a műholdakat, amelyek bemérik a telefonjainkat (ekkor hirtelen riadalomból mindegyikük sorban kidobta a vonatablakból a mobilját), a gyógyszereinkbe pedig hipertelligens pszichotikus vegyületeket kevernek (most Bárány Imre gyógyszeres doboza következett). Egér Kati viszont úgy vélte, egyáltalán nem kívülről érkeznek a dolgok. A program a tudatalattinkba van beépítve, és ez a kód úgy öröklődik, ahogy a sejteink genetikai információja, tehát az emberiség közös álomban szunnyad, míg valaki, a rendszergazda kezeli az álomszoftverjét. A részletek különbözhetnek, de mind az öten tudták, hogy ők azok közé a kiválasztottak közé tartoznak, akik felébredtek a közös álomból. S mivel nem engedelmesskednek a programnak, a rendszer hibaként, azaz vírusként tekint rájuk, és megpróbálja őket kiirtani. Kassán úgy döntöttek, vonat helyett buszra szállnak, mert az kevésbé feltűnő, és szétszóródva szemmel tartják egymást, megpróbálnak úgy tenni, mintha a programozottak közé tartoznának. A buszpályaudvaron azonban segítségre szorultak. Egér Kati hallotta, ahogy egy lány magyarul motyog magában, így megszólította, hogy segítséget kérjen. Tyúk Hajnalka rögtön tudta, hogy Kati is beavatott. Most, hogy kiszabadult a szanatóriumból, ahová Ő juttatta, legfontosabb célja volt, hogy szövetségeseket keressen, és felkelést szítson ellene. Hajnalka ugyanis médium volt.

Tudta, hogy egy hiperintelligens lény tartja kezében ezt azt egészet, hogy egyáltalán az Ő akaratából történik minden, ami megtörténik, hogy Ő nem az isten, de nem is az ördög, hanem az első intelligens lélek, aki elsőként került ebbe az anyagi világba, és most, hogy Hajnalka tudomást szerzett létezéséről, már a lelkét akarja. Szepsi előtt úgy döntöttek, hogy az első megállónál szállnak le. Farkas Jocó nagyanyja ugyanis a város szélén lakott, a ház mögött már csak a határ, meg az erdő volt. Jocó javaslatára, hogy kerüljék a feltűnést, az erdön keresztül mennek majd. Mentek, mentek, egyszer csak beleestek egy hatalmas gödörbe. Először azt hitték, meglették a tökéletes óvóhelyet, csak később jöttek rá, hogy Nyúl Tominak igaza van, és tényleg csapdába estek. Próbáltak kijutni, de sehogy sem tudtak. Túl mély volt a gödör, és túl meredek volt a fala. Gondolkodóba estek. Farkas Jocó egyik cigiről a másikra gyűjtött, pedig tudta, nemsokára elfogy, Bárány Imrének hevesen dobogott a szíve, és a gyógyszerét sem vette be, Egér Kati megpróbálta magát megnyugtatni, Nyúl Tomi a térbeli és geológiai adottságokat kutatta, Róka Csabi az újságjaiból igyekezett kihalászni valami használható információt, Tyúk Hajnalka pedig csak ült mozdulatlanul a gödör közepén. Órák teltek el így. Tyúk Hajnalka szólalt meg elsőként, közölte mindenkivel, hogy el vannak veszve, és itt a vég. Senki nem válaszolt. A gödörben kezdett úrrá lenni a pánik. Egér Kati és Nyúl Tomi összeszólkoztak, Farkas Jocó és Róka Csabi hajba kaptak. Bárány Imre nyekergő hangján zsol-tárokot dalolt, ami Tyúk Hajnalkának az agyára ment. De Hajnalkát már nem érdekelték az ilyen földi dolgok. Csak azt sajnálta, hogy Ő győzött. Nem sokkal később elfogyott az utolsó csepp ivóvíz is, amiért verekedés tört ki. Róka Csabi próbálta diplomatikusan magához csalni az utolsó cseppeket, mondván, hogy ebben a helyzetben fő az összefogás és a testvériség, és hogy épp az a németek célja, hogy erősítsék a belső széthúzást. De Farkas Jocónak beszélhetett, előkapta a zsebéből a bicskáját, és felhajtotta az utolsó kortyot. Az élelem nagy részét is magának sajátította ki. Másnapra azonban az is elfogyott. Néhány nappal később Tyúk Hajnalka megadta magát. Közölte, hogy feladja, mivel Ő győzött, és hogy az ő története véget ér. Halála után felfalja a lelkét a rendszer, és megszűnik létezni, de már tudja, így lesz a legjobb. Testét azonban felajánlotta a többieknek, élelem gyanánt, hátha számukra még van remény. Hosszú habozás után Farkas Jocó végül miszlikbe vágta Hajnalka testét, és testvériesen elosztotta társai között. A szabadulás azonban csak nem jött. Napokkal később már újra mindannyian nagyon éhesek voltak. Egér Katit egyre gyakrabban üldözték álmaiban, búskomorságba esett, végül pedig rájött, hogy ez az egész csak egy hazug komédia, hogy a többiek egyáltalán nem ébredtek fel a nagy közös álomból, hogy ők a tudatalatti rabszolgái, és gazdájuk véreben használja őket. Mikor már végképp elviselhetetlenné vált Kati ordító- és rángógör-cse, Farkas Jocó mérgeiben leszurta őt. Így újra jutott mindenkinek élelem. Néhány nappal később Nyúl Tomi már tudta, hogy semmi értelme, teljesen racionális okfejtéssel arra a meggyőződésre jutott, hogy az lesz a legjobb, ha véget vet életének. Bárány Imre már akkor tudta, hogy meg van számolva az ideje. Amikor felvirradt a harag napja, hosszasan könyörgött a nála erősebb Róka Csabinak és Farkas Jocónak, de azok kérlelhetetlenek voltak. Jocó és Csabi attól kezdve egy szót sem szóltak egymáshoz, és mindig a másikon tartották a szemüket. Végül azonban csak össze kellett ugraniuk, életükért harcolva, a természet kényszeréből, fizikai eszközökkel. Csabi ugyan próbálta terelni a helyzetet, gazdagsággal és minden földi jóval kecsgette Jocót, aki azonban átlátott a szitán, majd megtöltötte gyomrát. Egy héttel Farkas Jocó magára maradása után iszonyatosan szenvedett a gödörben. Végtelen sokat töprengett, mi tévő legyen, végül arra jutott, a legjobb lesz, ha segítségért kiált. Már nem érdekelte őt sem a program, sem az ukránok, de még a nagymamája sem, aki már biztosan halálra aggódta magát miatta. Néhány óra kiál-

tozásnak aztán meg is lett a gyümölcse. Odatévedt a felsőbbrendű lény, aki kézben tartja a dolgokat. Vagyis jött egy vadász, és puskájával agyonlőtte a gödörbe szorult farkast. A vadász fiatal volt, így hamarabb ért a gödörhöz, mint a nagyapja, aki így szólt hozzá:

– Rosszkor jöttünk.

– Miért? Hiszen fogtunk egy farkast.

– Ha hamarabb jövünk, fogunk egy farkast, egy rókát, egy bárányt, egy nyulat, egy egeret és egy tyúkot. De a tyúkot megette az egér, az egeret megette a nyúl, a nyulat megette a bárány, a bárányt megette a róka, a rókát megette a farkas.

– Akkor mégsem egy farkast fogtunk, hanem jóval többet annál.

– Mert a farkas nem farkas. És mindenért a tyúk a felelős.

– Miért?

– Mert a farkas kezdte.

Nos, Farkas Jócó nem az az ember volt, aki hisz a sorsról szóló mendemondáknak. Így sem az nem jutott eszébe, hogy néhány éve ő is pontosan ugyanazt mondta egy Tihanyi Kornél nevű ipsének, mint akkor éjjel a telefonba az ismeretlen hang, és arra sem gondolt, hogy talán csak Pók Márkó haverja agyatlankodik vele elváltoztatott hangon.

III.

– Ó, mennyei Bikkhu! – szólt Karol a magasságos Brahmaszvámi Májadévához. – Hosszú utat tettem meg hozzád. Mondd el, kérelek, mi az én utam célja, nekem, apró cseppnek a nagy folyó, az istenek útja, az univerzális világtörvény Brahma alkotta medrében? Honnét jövök, és hová megyek? Miféle okok vezetnek lelkem, miféle szükség szabja meg utamat?

A Magasságos pedig látta, és szemével szemlélte mindezt, és Brahma iránti csodálata kacagása fakasztotta.

– Bizony mondom neked, vándor, mindenről a körte tehet. – Mert tudta a magasságos bhikku, hogy ha ott, akkor azt a körtét nem ejti el Juci néni, más nyomokon lépkedne Karol az istenek útján. S tudta a fényesség, hogy a körtén keresztül Brahma játékának kezdetéhez, a teremtéshez jutni, és hogy ez a játék is csak Brahma egy napjának egyetlen órájának egyetlen pillanatában létezik csupán. – Elmélkedj efelől. – Szólt végezetül Karolhoz. Aztán Karol arra gondolt, hogy ezek csak olyan mondvincsinált dolgok.